

DE VERKOOP VAN DE EMMA-BLOEM.

Woensdag 21 April werd in de verschillende plaatsen van ons land de Emma-bloem verkocht ten bate van de tuberculose-bestrijding. Reeds vroeg in den ochtend zag men tal van dames post vatten om hun bloempjes voor het goede doel aan den man te brengen. Onze foto links geeft het oogenblik weer, dat een der dames het genoegen mocht smaken aan H. M. de Koningin te verkoopen. *(foto Sijes)*. De foto rechts geeft het stadhuis te 's-Gravenhage waar de dames hun ontvangsten kwamen afdragen.

HET TOUW MET DEN KNOOP

Ik zal maar beginnen met te zeggen dat ik niet verwacht, dat iemand mij gelooven zal, sinds zelfs zij die er gedeeltelijk getuigen van waren over het andere gedeelte de schouders ophaalden, en het beschouwden als een product van mijn verhitte verbeelding.

Het avontuur begon met den volgenden brief, dien ik laat in den namiddag ontving:

Waarde P.,

Ik heb mij suf gepeinsd over iets geheimzinnigs, zonder evenwel een oplossing te vinden; daarom wend ik mij tot jou met verzoek te trachten het mysterie te onthullen. Het is net iets naar jouw smaak en van je journalistieke vaardigheid ben ik ten volle overtuigd. Ga dus hedenavond om 7 uur naar de Markostraat No. 5. Daar zul je zeker voldoende stof voor kopij vinden. Hierbij ingesloten is je toegangsbewijs, dat, hoe zonderling dit ook schijnen mag, toch een machtig „Sesam open je" zal blijken te zijn.

Als altijd, je toegenegen

H.

Het zonderlinge toegangsbewijs was een eindje touw, op een eigenaardige wijze geknoopt. Ik draaide het verbaasd glimlachende tusschen de vingers rond en was het eerste oogenblik geneigd aan een grap te denken; evenwel, H. was een intieme vriend van mij, een beste kerel en in 't geheel niet iemand die mij mijn kostbaren tijd zou doen verbruiken door een vergeefsche wandeling. Bovendien was dit niet de eerste keer dat hij mij behulpzaam was stof te verzamelen voor een goed betaald artikeltje.

Ik dacht niet lang na, want in werkelijkheid was de toestand van mijn kas zoo penibel, dat ik elke mogelijkheid om hierin verbetering te brengen met beide handen moest aangrijpen. Een blik in het adresboek deed mij zien dat de Markostraat zich in het Oosten van de stad bevond, en ik rekende uit dat ik net den tijd zou hebben om ze op het juiste uur te bereiken.

De Markostraat bleek een nauwe vuile steeg te zijn met armoedige huisjes, die gedeeltelijk onbewoond waren, en No. 5 in het bijzonder zag er zeer vervallen uit. Ik begon te vreezen dat ik ten slotte toch nog de dupe van een grap geworden was. De viezige vensters vol spinrag en gedeeltelijk gebroken kleine ruiten, de deur waarvan elk spoor van verf verdwenen was, schenen mij te bespotten om mijn lichtgeloovigheid. Had ik mij soms in den straatnaam vergist? Ik tastte in mijn zak om den brief nog eens in te zien, doch herinnerde mij te gelijker tijd dat ik dezen thuis gelaten had. Alleen het merkwaardig eindje touw had ik bij mij gestoken.

Enfin, eenmaal zoover was het dwaas onverrichterzake terug te keeren. Ik kon allicht aankloppen! Dat deed ik en — toen gebeurde er iets bijzonders: de deur ging onmiddellijk en geruischloos open en een stem fluisterde: „Kom binnen, snel!"

Te verrast om te aarzelen of na te denken, stapte ik naar binnen en het geluid van zware grendels achter me maakte me duidelijk dat terugkeeren niet meer mogelijk was. Ik bevond mij in een lange nauwe gang, waar zich meerdere trappen bevonden, die naar beneden- en bovenverdiepingen schenen te leiden. De gang was slechts zeer spaarzaam verlicht door een klein venster boven de deur.

„Het teeken!" fluisterde de portier weer met een accent dat duidelijk den vreemdeling verraadde. Begrijpende dat deze woorden doelden op mijn hennepen talisman, overhandigde ik hem dezen.

„Je komt uit Leeds, niet waar?" vroeg hij.

„Ja!" antwoordde ik, ten hoogste verwonderd, want in werkelijkheid was ik daar geboren; hoe deze kerel dit echter te weten gekomen was, ging boven mijn begrip.

Hij knikte nogmaals en met zijn hand naar het eind van de gang wijzende zei hij: „Je weet den weg!"

Dit plaatste mij voor een moeilijkheid, doch begrijpende, dat de minste aarzeling mij noodlottig kon zijn, liep ik voort, mijzelve afvragende wat ik doen moest: naar boven of naar beneden gaan. Het geluk was met me, want op 't punt gekomen, waar ik kiezen moest, bereikte mij het geluid van een scherpe stem met een vreemd accent uit het onbekende duister beneden mij.

Ik koos dus de trap die naar beneden liep, en, eenmaal uit het gezicht van den Cerberus, liep ik voorzichtig voort, met het voornemen eerst ongemerkt een kijkje van het gezelschap te nemen, alvorens mij er bij te voegen. De plaats zelf maakte het mij gemakkelijk dit voornemen ten uitvoer te brengen, want de trap leidde naar een andere gang, waar de dikste duisternis heerschte, slechts onderbroken door een smalle lichtstreep, die uit de kier van een deur scheen te komen.

Voorzichtig duwde ik de deur een weinig meer open en bemerkte dat deze toegang gaf tot een langwerpigen kelder, spaarzaam verlicht door een paar olielampjes die van de zoldering afhingen. Het weinige ameublement bestond uit een lange tafel en eenige ruwe banken. Achter de tafel, die overdekt was met papieren, zat in een ouden leuningstoel de man wiens stem ik gehoord had, en die blijkbaar de vergadering presideerde, terwijl, zoover ik bespeuren kon, een tiental mannen rondom de tafel hadden plaats genomen.

De president was een man van ongeveer dertig jaar, met gladgeschoren gelaat, scherpe trekken, doordringende oogen en het voorhoofd van een denker; in 't kort, een geboren volksmenner.

„Dezen nacht," zei hij, „zal de slag worden toegebracht, die het regeerende vorstenhuis vernietigen zal. Maandenlang hebben we ons voorbereid en thans is de tijd aangebroken. Onze vrienden staan allen gereed en onmiddellijk nadat het nieuws van de gewelddaad, zooals de kranten het zullen noemen," — hij lachte sarcastisch, — „bekend is, zullen onze gewapende vrienden de leden der regeering en de stedelijke overheidspersonen gevangen nemen en daardoor allen tegenstand verlammen. In alle hoofdplaatsen door u vertegenwoordigd zijn dezelfde maatregelen getroffen en ik heb verschillende orders nader omschreven, ter aanvulling van die welke u reeds gegeven zijn."

Hij stond op en begon onder de aanwezigen gezegelde enveloppen rond te deelen, en onderwijl zat ik, voor de deur gehurkt, dit alles in de grootste verwondering aan te zien. Ik herinnerde mij dat er dien avond een feest ten hove was, waar alle leden der koninklijke familie en tal van grootwaardigheidsbekleeders tegenwoordig waren.

Wat een afschuwelijke samenzwering was ik op 't spoor, en wat zou ik doen? Tot nog toe had ik niet gedacht aan het gevaar dat ik liep, doch nu werd ik door vrees bevangen en begon er aan te denken op welke wijze ik zou kunnen ontsnappen. Voorzichtig wilde ik oprijzen, doch op hetzelfde oogenblik voelde ik een paar krachtige vuisten op mijn schouders, die mij weer naar beneden drukten en hoorde ik een stem die riep: „We zijn verraden!"

Het was de Cerberus, die mij heimelijk had gadegeslagen en nu door zijn kreet een heele ontsteltenis teweegbracht. Ik werd naar binnen gevoerd en daar vertelde de portier, hoe hij naar beneden komende mij voor den kelder gehurkt had aangetroffen.

De president had weer achter de tafel plaats genomen en ik, door twee der aanwezigen vastgehouden, stond voor hem, terwijl de portier mededeelde hoe ik mij daar bevond.

„Waar is het teeken?" vroeg de voorzitter.

Mijn zakken waren reeds doorzocht, doch hadden weinig anders opgeleverd dan 'n notitieboekje, een vulpen, een slecht voorziene portemonnaie en „last not least" het touw met den knoop. De president beschouwde dit laatste nauwkeurig en toen, mij aanziende met een scherpen, doch naar het mij voorkwam niet onwelwillender blik, vroeg hij:

„Wie ben je? En waarom ben je hier gekomen?"

Ook de militairen offerden gaarne hun dubbeltje.
(foto's Hijmans)

DE BEGRAFENIS VAN DEN HUMORIST KELLY.

Onder groote belangstelling is het stoffelijk overschot van den gevierden humorist Kelly ter aarde besteld. Vele kransen en bloemstukken van vrienden en vereerders dekten de baar.